

Prelatovo pismo (srpanj 2013.)

"Vjerujem u jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu". Prelat naglašava nadnaravni temelj Crkve u pismu za ovaj mjesec.

11.07.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Prije dva dana slavili smo svetkovinu svetih Apostola Petra i Pavla, stupova Crkve, koji su u Rimu za Krista prolili svoju krv. U tom gradu je sveti Petar

odredio svoje sjedište i mučeništvom okrunio svoj zemaljski život. Tako je Rimaska Crkva postala Majka i glava svih crkava u Gradu i u Svijetu. Zahvalimo Bogu na toj njegovoj odredbi kojom je kršćanima osigurao otkriveni nauk i na vidljiv način zagarantirao jedinstvo; naučimo dati život znajući kako svaki dan umrijeti u sebi samom.

Tijekom povijesti spasenja Bog je pripremao utemeljenje Crkve. Prvo u Starom zavjetu kada je odabrao Izrael za svoj narod; zatim je u punini vremena na svijet poslao svoga predragog Sina koji je svojim utjelovljenjem, propovijedanjem, svojim čudima i pozivajući Apostole uspostavio Dvanaesticu kako bi nastavili njegovo spasonosno poslanje. „Ali Crkva je u prvom redu rođena iz Kristova potpunog predanja za naše spasenje, anticipiranog u ustanovi Euharistije a dovršenog na križu”[1]. Zatim,

„pošto je bilo dovršeno djelo koje je Otac povjerio Sinu da ga izvrši na zemlji (usp. Iv 17, 4), poslan je Duh Sveti na dan Pedesetnice da Crkvu bez prestanka posvećuje“[2]. Kao što bi želio naš Otac, ispunimo se divljenjem pred tim otajstvima i molimo za veliku vjeru s Nebesa.

Crkva potpuno ovisi o utjelovljenoj Riječi, koju do kraja vremena uprisutnjuje u svijetu; i njom upravlja Duh Sveti koji boravi u njezinoj utrobi kao u svom hramu. Zahvalimo i divimo se toj dubokoj vezi Crkve sa Presvetim Trojstvom: mi smo sveti Narod Božji, mistično Tijelo Isusa Krista, boravište Tješiteljevo. Logično je, dakle, da nakon ispovijedanja vjere u Isusa Krista i u božanstvo Duha Svetoga, u Vjerovanju naviještamo otajstvo Crkve u koju smo utjelovljeni Krštenjem i u kojoj se kao u univerzalnom sakramentu spasenja ostvaruje djelo našega posvećivanja.

Vjerujem u jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu[3]. Ta ispovijest vjere uz nabranje četiriju pojmova koji intrinzično označavaju Crkvu i istovremeno ju pokazuju prema vani, znak su raspoznavanja katoličkog nauka. *To su bitne značajke katoličke Crkve koje se izvode iz njezine prirode, onakve kakvu je Krist htio. I kao bitne osobine one su također obilježja, znakovi koji je razlikuju od svih drugih ljudskih zajednica, čak i kada se u njima izgovara ime Kristovo*[4].

Ojačajmo se u uvjerenju da je Crkva nadnaravna; priznajmo to glasno, ako je potrebno jako glasno; jer danas su mnogi (...) zaboravili tu činjenicu: stavljaju nam pred oči sliku Crkve koja niti je sveta, niti jedna, niti može biti apostolska niti katolička, jer ne počiva na Petrovoj stijeni, nego provodi nezakonitu samovolju i ljudsku hirovitost[5].

Te snažne i jasne misli svetoga Josemarije kao i uvijek su vrlo aktualne. Kako se upravo potužio Papa Franjo, **i danas ima onih koji kažu: "Krist da, Crkva ne", kao i onih koji kažu: "ja vjerujem u Boga ali ne u svećenike". Ali upravo je Crkva ta koja nas vodi Kristu i koja nas vodi Bogu; Crkva je velika obitelj Božje djece. Sigurno da ima ljudske aspekte; oni koji je čine, pastiri i vjernici, imaju svoje mane, nesavršenosti, grijehe (...)** ali lijepo je to što kada postanemo svjesni toga da smo grešnici **nalazimo milosrđe Boga, koji uvijek oprašta**^[6]; i pruža nam svoje oproštenje pomoću Crkve koja je nasljednica spasonosne riječi i sakramenata koji nas posvećuju.

U Crkvi mi katolici nalazimo svoju vjeru i čudoredne norme, svoju molitvu i svijest bratstva, zajedništvo sa svom pokojnom braćom trpeće Crkve u Čistilištu i s

onima koji već gledaju i vječno ljube trojedinog Boga. To je Crkva koja na zemlji živi, a istodobno stoji iznad povijesti, Crkva rođena pod zaštitom naše drage Gospe koju ona sveudilj – kako na zemlji tako i na nebu – slavi kao Majku[7].

Sveti Josemaría, koji je dan za danom ludo ljubio Svetu Crkvu, poučio nas je da se i mi tako ponašamo. Od samog trenutka utemeljenja Opusa Dei jasno je vidio kako je za davanje Bogu sve slave, za stavljanje Krista na vrhunac ljudskih djelatnosti, put označen ovom težnjom: **Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!** Svi skupa moramo doći k Isusu po Mariji, u jedinstvu nakana i težnji s Rimskim Poglavarom, Namjesnikom Kristovim na zemlji. U *Putu* je napisao za sve katolike: „*Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!*...“ – *Razumijem tu tvoju stanku dok*

***moliš naslađujući se: vjerujem u
Jednu, Svetu, Katoličku i
Apostolsku Crkvu...[8].***

Crkva je jedna jer je „narod koji je sakupljen u jedinstvu s Ocem i Sinom i Duhom Svetim“[9], a to jedinstvo nastaje pomoću trojnog saveza vjere, liturgije – posebno u svetoj Euharistiji – i hijerarhijskom zajedništvu. Istovremeno je katolička, otvorena svim narodima, svakoj rasi i kulturi. Obilna raznolikost liturgijskih ritova, teoloških i duhovnih tradicija, discipline, ne samo da ni najmanje ne štete tom jedinstvu, već ga i očituju. Stoga, „priznajući s jedne strane da se *izvan strukture Crkve Kristove nalaze mnogi elementi posvećivanja i istine, koji kao darovi same Crkve potiču na katoličko jedinstvo* (usp. *Lumen gentium*, br. 8) i dok s druge strane vjerujemo u djelo Duha Svetoga, koji u svim Kristovim učenicima potiče želju za

tim jedinstvom“[10], potrebno je potvrditi da spasenje dolazi k ljudima pomoću Crkve. „Vjerujemo da je *Crkva potrebna za spasenje. Zato je samo Krist Posrednik i put spasenja koji u svojem Tijelu, koje je Crkva, postaje prisutan* (usp. *Lumen gentium*, br. 14). Ali božanska odluka za spasenje obuhvaća sve ljude“[11].

Primjećujete li kako je divna naša vjera? Kao što je rekao naš Otac, daje rješenje svim težnjama ljudskoga srca dok poučava da je Sveta Volja Boga *koji hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine*[12]. Za to svojim vjernicima pruža sredstva za spasenje; i stoga također i apostolsku revnost, želju da navijesti poznavanje i ljubav Kristovu svim ljudima, i to je prirodno za kršćanski poziv. Ništa nas ne može osloboditi te odgovornosti i moramo misliti: kako to na mene djeluje? U kojoj mjeri to molim za sve ljude?

Sigurno je, „vječno spasenje mogu, naime, postignuti i oni koji bez krivnje ne poznaju Kristovo evanđelje i njegovu Crkvu, a ipak iskrena srca tragaju za Bogom te pod utjecajem milosti nastoje djelom ispuniti njegovu volju koju su spoznali po glasu svetosti“[13]. Ipak, Gospodin želi računati na našu suradnju u zadatku evangelizacije: svatko u svojoj okolini mora se svakodnevno truditi za obznanu te spasonosne vijesti i surađivati na primjeni spasonosnog djela. Jer kao što kaže sveti Josemaría, ne smijemo zaboraviti ***da se savjest može pogrešno iskriviti, ogreznuti u grijehu i oprijeti se spasonosnom djelovanju Božjem. Tu nastaje potreba propovijedanja Kristova nauka i vjerskih i istina i moralnih normi; i također potreba za Sakramentima koje je sve ustanovio Isus Krist kao instrumentalne uzroke svoje milosti i lijek za slabosti koje***

*proizlaze iz stanja pale
prirode*[14].

„Tako Crkva ujedno moli i radi da sav svijet u punini prijeđe u Božji narod, u Tijelo Gospodnje i u hram Duha Svetoga, te se u Kristu, Glavi sviju, poda svaka čast i slava Stvoritelju i Ocu svega“[15].

Imamo sreću živjeti u ovom vremenu u kojem se potreba da radimo na izgradnji Crkve ukazuje kao još hitnija. Nemojmo se obeshrabriti i ne dopustimo ni najmanji pesimizam pred atmosferom relativizma i ravnodušnosti – čak i više: pred odbacivanjem Boga – što se na tolikim mjestima širi kao mrlja ulja. Mi koji ozbiljno želimo živjeti svoju vjeru moramo radosno uvećavati svoj trud da duše približimo Bogu i Crkvi. Ne smatrajte to za ulogu koju moraju imati gorostasi: mi moramo samo ono što je u našim rukama, vrlo odlučni da svoj život sasvim

upravimo Bogu. Tješitelj uvijek djeluje u srcima i u svakom pojedincu uzrokuje – možda u trenucima kada smo to najmanje mislili – goruću želju za vječnošću i nadnaravnim životom. A mi – svatko od nas – moramo se pokazati spremnima da slijedimo njegove pobude. **Biti Božji narod, prema velikom naumu Očeve ljubavi, znači biti Božji kvasac u ovom našem svijetu, to znači naviještati i nositi Božje spasenje u ovaj naš svijet, koji je često izgubljen i treba odgovore koji ohrabruju, koji daju nadu, koji daju novu snagu na putu**[16].

Inzistiram: ispunimo se pouzdanjem i ne ostavimo prostora obeshrabrenju. Naše vrijeme daje nam bezbroj divnih prilika da spoznamo i širimo dobro. Svakodnevno imamo prilike da Gospodinu iskažemo svoju ljubav dok o Njemu govorimo onima koje

susrećemo na svojem putu.
Udvostručimo svoje pouzdanje u
Njega. Sveti Otac kaže: **Bog je
snažniji! A znate li zašto je
snažniji? Jer On je Gospodin, jedini
Gospodin. I želim dodati da se
stvarnost koja je katkad obavijena
tamom, označena zlom, može
promijeniti, ako mi prvi budemo ti
koji će u nju, prije svega svojim
životom, donijeti svjetlo evanđelja.
Ako na nekom stadionu (...) u
mrkloj noći, neka osoba upali
svjetlo ono se jedva vidi, ali ako
drugih sedamdeset tisuća
gledatelja svaki upali svoje svjetlo,
stadion postaje potpuno
osvijetljen. Postupajmo tako da naš
život bude Kristovo svjetlo.
Zajedno ćemo nositi svjetlo
evanđelja u čitavu stvarnost[17].**

Neka u nama odjekuju te riječi
Rimskog Poglavarara i potrudimo se
svakodnevno da u našem radu, u
našem obiteljskom životu, u

društvenim odnosima, u sportskim aktivnostima, kao i u svako trenutku sjaji svjetlo sljedbenika Isusa Krista, koje se hrani molitvom i čestim primanjem sakramenata Ispovijedi i Euharistije.

Povodom blagdana svetoga Josemarije po cijelom svijetu su se uzdizale mnoge molitve, posebno na svetoj Misnoj Žrtvi. Budite sigurni, kao što je ponavljao predragi don Álvaro, da su to bile molitve *odlaska i povratka*: Gospodin ih vraća nama kako bi u nama samima i u našim prijateljima nastao plod.

Slijedećih tjedana odlazim u Brazil kako bih pratio svetoga Oca na Svjetskom danu mladosti, koji će biti u Rio de Janeiro-u krajem srpnja. Zatim, ako Bog da, odlučio sam otići kratko u Čile, Urugvaj i Argentinu kako bih svojim kćerima i sinovima, kao i ostalim ljudima koji koriste posao Prelature, usmeno ponovio da

Crkva od svih mnogo očekuje; da se Papa Franjo, kao i prethodni Rimski Poglavar, oslanja na svih i na svakoga pojedinca u širenju Kristove poruke po cijelom svijetu; tako mi je rekao na audijenciji koju mi je pružio 10. lipnja. Nastavite moliti za njega i za njegove nakane. Kao i u drugim prilikama, računam sa svima vama da pomognete kako bi Gospodin dao obilje duhovnih plodova tih dana u Brazilu i u ostalim krajevima gdje kanim otići. Sve te okolnosti pozivaju nas da se ozbiljnije sjedinimo s Nasljednikom svetoga Petra: moramo ga vjerno pratiti, svi u jedinstvu s njim i u služenju Crkvi i dušama.

7. srpnja je godišnjica kada je don Álvaro zamolio pristup u Djelo. Njegovom zagovoru preporučam svačiju vjernost prema našem kršćanskom pozivu. Zatim, 16. srpnja slavimo blagdan Gospe Karmelske. Utječem se Njoj neka nas svojim materinskim posredovanjem ispuni

željama za svetošću i apostolskim težnjama.

Ovo pismo datiram u Zaragozi, gdje sam otišao na poziv Nadbiskupa kako bih blagoslovio statue svetoga Josemarije i blaženoga Ivana Pavla II. koje će se izložiti vjernicima naa štovanje u jednoj crkvi u gradu. Zatim ću otići u Pamplonu gdje ću ostati nekoliko dana prije odlaska na putovanje u Ameriku. Nastavite moliti za moje nakane.

Sa svom ljubavlju Vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Zaragoza, 1. srpnja 2013.

[1] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 766.

[2] II. vatikanski sabor, Const. dogm. *Lumen gentium*, br. 4.

[3] Rimski misal, Nicejsko-carigradsko Vjerovanje.

[4] Sveti Josemaría, homilija *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

[5] Sveti Josemaría, homilija *Nadnaravni cilj Crkve*, 28.5.1972.

[6] Papa Franjo, govor na općoj audijenciji, 29.5.2013.

[7] Sveti Josemaría, homilija *Nadnaravni cilj Crkve*, 28.5.1972.

[8] Sveti Josemaría, *Put*, br. 517.

[9] Sveti Ciprian, *Nedjeljna molitva* 23 (PL 4, 553).

[10] Pavao VI., *Vjerovanje Božjega naroda*, 30.6.1967., br 22.

[11] *Isto*, br. 23.

[12] 1 Tim 2, 4.

[13] II. vatikanski sabor, Const.
dogm. *Lumen gentium*, br. 16.

[14] Sveti Josemaría, homilija
Nadnaravni cilj Crkve, 28.5.1972. Usp.
Sveti Toma Akvinski, S. Th. q. 62, a. 1
i q. 61, a. 2.

[15] II. vatikanski sabor, Const.
dogm. *Lumen gentium*, br. 17.

[16] Papa Franjo, govor na općoj
audijenciji, 12.6.2013.

[17] *Isto*.